

РЕШЕНИЕ

№ 5481

гр. София, 13.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **4476** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. Р. С., гражданин на Република Турция, срещу решение № 340 от 12.03.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.), с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и т.4 във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят счита, че в обжалваното решение неправилно е прието, че той е представил две различни бежански истории (едната по предишно производство) - веднъж като кюрд, веднъж като турчин - следвало да се има предвид, че и кюрдите са турски граждани. Неправилно било прието също и, че посочената от него кръвна вражда с роднините на бившата му съпруга е от личен характер. Счита, че агенцията е следвало да обсъди по-задълбочено възможността за предоставяне на хуманитарен статут, включително по причини извън чл.9, ал.8 от ЗУБ, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Това се налагало от следното – установил се е в България от 1996г., тук е намерил спокойствие, създал е семейство и има дете. В Турция е изложен на опасност от кръвна саморазправа от страна на близките на бившата му съпруга. Не може да се върне в Турция защото бившата му съпруга е от селото, от което е и той, а той не може да си позволи жилище в друго населено място на Турция. От 17 години е напуснал Турция и не може да се приспособи да живее отново там. Моли съда да отмени решението на Д. и да му

предостави хуманитарен статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Развива доводи в същия смисъл и в съдебно заседание чрез адв. М..

Ответникът по жалбата - Председателят на Д. при МС, чрез юрисконсулт С. моли съда да остави в сила решението на Д.. Касаело се за последваща, втора поред молба за закрила. Обстоятелствата, че лицето има брак с българска гражданка и че има родено в България дете били ирелевантни по отношение статута по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура моли съда да уважи жалбата и да отмени решението на Д..

Съдът, след като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало с молба на кандидата до Д. за предоставяне на закрила (лист 60 от делото). Съставен е регистрационен лист с приложение – (л.33-34 и 55-56; номерацията на листата в делото е сгрешена, след л.34 следва л.55) и Евродак дактилоскопна карта (л.56). Същия ден молителят е запознат чрез писмени указания (л.57-58) с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации (л.59), предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съгласно деклариранияте и отразени в регистрационния лист данни молителят е с име Р. Р. (за разлика от жалбата - Р. Р. С.), гражданин на Турция, кюрд по народност, [дата на раждане] в Турция, по религия мюсюлманин, без образование, с професия хлебар, говорещ турски и български, женен за българска гражданка, с дете Ч. Х. Ш., родено в България през 2001г.

В производството пред Д. е установено, че молбата е последваща по смисъла на §1, т.6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Предишното производство е завършило с решение на Д. № 218/2006г. (л.74-76), с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Кандидатът е обжалвал. С решение № 8-130 по дело № ЗС-283/2006г. на ВАС жалбата е отхвърлена (л.70-73). Кандидатът е подал касационна жалба срещу това решение. С решение № 8-46 по дело № 5С-48/2007г. на Петчленен състав на ВАС касационната жалба е отхвърлена (л.67-69).

На 07.01.2013г. с молителя е проведено първо интервю (л.25-26). Интервюто е проведено без преводач, тъй като с декларация (л.27) лицето е заявило, че владее български език и желае интервюто да се проведе на български език. На това интервю кандидатът заявява, че напуснал Турция, защото имал проблеми с роднините на жена му, след като я напуснал, братята ѝ решили да го убият. Дошъл нелегално в България през 1996г. През 1998г. сключил религиозен брак в България, имал и дете.

На 11.02.2013г. с молителя е проведено второ интервю (19-22). Самоопределя се като „Турчин. Майка ми е туркиня, баща ми кюрд“. Няма лични документи, загубил ги в К. през 1996г. и оттогава живее без документи, но няма проблеми от това. Сключил религиозен брак с българската гражданка Г. Х. през 1997г. Работи нелегално като пчелар. Напуснал Турция заради семейни проблеми, „Кръвна вражда“. След като напуснал бившата си съпруга един от братята ѝ го намушкал с нож в рамото и под рамото. Другата причина да търси закрила тук е, че в България има жена и дете. В Турция нямало свобода. Не е търсил закрила от властите в Турция защото, ако братята на жена му разберяли, щяло да стане по-зле. Не можел да се премести в друга част на Турция защото кръвното отмъщение щяло да застигне навсякъде. От България иска да му се дадат документи за да живее спокойно и да се лекува. Имал диабет,

високо кръвно и слабо сърце.

По преписката е представено писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ (л.18), с което не се възразява на лицето да бъде предоставена закрила.

По преписката е изготвено становище на младши експерт (л.17) за отказ за предоставяне на молителя на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Към преписка е приложена справка на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при Д. относно ситуацията в Турция от 06.03.2013г. (л.12-16). В нея са посочени данни за това, че в страната е налице „демократичен дефицит“, проблеми с човешките права, ограничаване правата на кюрдите, на свободата на словото и медиите, налице са сблъсъци на Кюрдската работническа партия (П.), обявена извън закона, с армията и полицията. Ограничена била свободата на изразяване, сдружаване и събрания. Разпространено било насилието на жени. Турция е обявена страна опасна за журналистите.

Като е обсъдил описаните по-горе обстоятелства административният орган (АО) е постановил решението си (л.7-9). В него АО е обсъдил фактите, изложени от молителя. Приел е, че същите са преклудирани с оглед повторността на производството. Приел е също, че мотивите на молителя „имат криминален характер и като такива са извън предмета на ЗУБ“; че кандидатът не е обосновал страх от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Приел е, че спрямо молителя не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като за него не съществуват опасностите, посочени в чл.9, ал.1 от ЗУБ, нито, че може да му се предостави статут като член на семейство на бежанец. По отношение брака и детето на молителя в България, АО е приел, че тези обстоятелства не са основания за предоставяне на закрила.

С оглед това АО е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Р. Р..

Решението е връчено на 10.04.2013г.

В съдебното производство са събрани гласни доказателства от Г. Х., която заявява, че живее фактически с жалбоподателя от 1998г., живеят заедно в [населено място] в нейното жилище, с детето родено през 2001г., той се грижил за тях, пчелар. Сочил, че няма проблеми със съседите и близките, в много добри отношения, грижовен. Разказвал й за проблеми с първата му жена, заплашвали са го със смърт и че не иска да си отива. Причината не й казал, но са се закарвали много сериозно срещу него. Полицията не го търсела.

От правна страна:

Жалбата е подадена с писмо до органа с клеймо от 22.04.2013г. (л.5), тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на й. Поради това жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ – „Председател на Д.“. Спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ.

Не са налице процесуални нарушения в административното производство. Производството е образувано в сроковете по ЗУБ; всички интервюта и връчвания да документи са станали с превод от разбираем за кандидата език (с изключение на едно интервю за което е заявил, че владее български и е съгласен да се проведе на

български език); направена е справка за страната на произход; взето е становище от Д..

По същество решението на Д. е правилно. АО е обсъдил правнорелевантните факти. АО правилно е приел за установено, че кандидатът в две различни производства е представил две различни бежански истории. При това не става въпрос само за посочената от кандидатата националност (кюрд или турчин). Всъщност по предходното производство кандидатът е представил коренно различна бежанска история – видно от протокол интервю от 11.05.2006г. (л.77-83). Налице е разлика в местожителството преди напускане на Турция. Посочва, че има две сестри, а при втората процедура – две сестри и брат (на интервюто), а в регистрационния лист три сестри. Налице обаче са и много по-важни различия – в първото производство заявява, че е дошъл за първи път в България през 2004г., във второто – през 1996г. Коренно различни са и причините за напускане на Турция – проблеми с П. и властите по първото производство, „кръвната връжда“ по второто.

С оглед изложеното в горния абзац първото оплакване на жалбоподателя е неоснователно, тъй като двете бежански истории са много различни. Следва да се отбележи обаче, че не тази с така описаната разлика АО е обосновал постановения отказ.

По отношение на второто оплакване – правилно АО е приел, че „кръвна вражда“ с роднините на бившата му съпруга е причина от личен характер. Това обстоятелство не се вменя в причините за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал.1 от ЗУБ – преследване поради „раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение“. (Посочените от кандидатата нападатели, братя на бившата му съпруга, също са били кюрди; самият кандидат не е посочил никаква друга причина да го преследват освен, че е изоставил сестра им).

Кръвната вражда, също така не е основание за предоставяне и на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ – тъй като не е налице реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт по смисъла на цитирана норма. Преследването може да бъде осъществено и от недържавен субект. От значение в такъв случай е доколко държавата може да се справи и контролира такива субекти. Следва да се отбележи, че кандидатът не се е обърнал към полицията и не е положил каквито и да било усилия да потърси помощ от държавата. Недостоверно изглежда твърдението му, че ако се бе обърнал към полицията ефектът щял да бъде обратен. Не са налице и предпоставките на чл.9, ал.8 от ЗУБ - „други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците“.

Горните изводи се подкрепят и от справката за обстановката в Турция. В справката наистина се съдържа информация за ограничена свобода на медии и словото, на сдружавания и събиранията, за отделни терористични актове на П., насилие над жени и журналисти. В бежанската си история обаче (за разлика от първото производство) кандидатът не навежда факти, свързани с подобни проблеми. Същият не попада и в цитираните социални групи. (Макар да е кюрд, не е заявил никаква политическа активност, нито проблеми свързани с етноси му).

По отношение на втората причина за закрила, изтъкната от кандидата – религиозния му брак с българска гражданка и роденото му дете в България. Сами по себе си тези обстоятелства не са основания за предоставяне на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Същите могат да бъдат основание за предоставяне право на пребиваване, като същото излиза извън предмета на настоящото производство. Правилен е изводът на ответника, че посочените лични мотиви за желанието на кандидата да живее в България, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут, в контекста на чл.9, ал.8 от ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното решение № 340/12.03.2013г. на Председателя на Д. е законосъобразно и жалбата на Р. Р. срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.90 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Р. Р., гражданин на Турция, срещу решение № 340/12.03.2013г. на Председателя на Д., с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

(Боряна Бороджиева)